

My nine lives – Part one

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Corinne Schonenberg-Krijnen

Fotografie: Erik Honig

ISBN: 978-90-484-2327-9
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MY NINE
LIVES
PART ONE
VERHALENBUNDEL
CORINNE
SCHONENBERG-
KRIJNEN

Onzeker

Koud. Het was koud. Langzaam werd ze wakker, zich afvragend waarom ze het toch zo koud had.

Ze lag toch in haar eigen bed, onder de dikke wollen dekens? Of niet soms?

Terwijl ze haar ogen opende, werd ze verblind door een fel licht. Zijn de gordijnen soms al open, dacht ze verbaasd. Ik dacht dat ik ze dicht gedaan had, voordat ik m'n bed instapte gisteravond.

Haar ogen wendden aan het licht, en ze kon ze nu een beetje meer open doen, dus keek ze in het rond en verbaasde zich nog veel meer. Ze keek recht in het licht van een straatlantaarn.

Ze lag helemaal niet in bed, sterker nog, ze lag zelfs niet binnenshuis. Waar in hemelsnaam was ze?

Ze kende deze omgeving niet, die hoge torenflats die om haar heen omhoog rezen, bijna tot in de wolken.

Rillend beseftte ze dat ze ergens in een vreemde stad op een stoep zat, half hangend tegen een muurtje aan.

'Waar ben ik toch,' mompelde ze, 'dit is niet...' Ze stopte abrupt toen ze beseftte dat ze geen idee had waar ze vandaan kwam. Ze kon zich helemaal niets herinneren, niet hoe ze heette, niet waar ze woonde, niets.

Ze tastte haar lichaam af, en wist nu in elk geval dat ze geen man was, en dat ze een dun jurkje aanhad. Nee, geen jurkje, maar een nachthemd was het.

Mensen liepen langs haar heen, sommigen hadden haast, keken niet op of om. Anderen wierpen een vluchtige blik op haar, maar draaiden gauw hun ogen weer af, alsof ze zich schaamden dat ze gekeken hadden.

Het was al donker aan het worden, de winkels sloten hun deuren al. Luiken van metaal met graffiti erop, schoven naar beneden, piepend en krakend. Een sinister geluid, vond ze. Het deed haar ergens aan denken, ze wist alleen niet wat.

Ze stond op en begon te lopen. ‘Dit is een rare droom, zo direct word ik wakker,’ zei ze in zichzelf.

Een laatste zichtbare winkelruit gaf nog een zwak licht. Daarin zag ze zichzelf weerspiegeld en ze schrok zich rot. Een wit, droevig en mager gezicht, zo mager dat de jukbeenderen uitstaken. Holle donkere ogen, die angstig de wereld inkeken. En haar haren zagen er verward uit, en zaten vol klitten.

Ze probeerde het enigszins te fatsoeneren, maar die poging mislukte jammerlijk.

Tranen van onmacht en verdriet welden op in die donkere poelen. Wat moest ze nou beginnen?

Ze liep verder, de straten waren nu zo goed als verlaten, op een enkeling na. Op een antiek uitziende klok zag ze dat het al tegen half tien liep.

‘Het is zeker koopavond geweest, want dat duurt meestal tot negen uur, dan moet het dus... eh, welke avond was dat ook alweer?’

Zelfs dat wist ze niet meer. Al lopend praatte ze in zichzelf, de enkeling die haar vreemd aankeek, negerend.

Nog nooit had ze zich zo alleen en vreemd gevoeld. Je niks herinneren was erg beangstigend en deed haar weer huiveren, of was het van de kou? Ze was door en door koud, koud tot op het bot. In de verte hoorde ze een bekend liedje, of was het wel bekend? Ze wist het niet zeker.

Een zwerfhond passeerde haar en gromde een beetje tegen haar, toen zij hem vriendelijk toesprak. Dat maakte haar nog verdrietiger dan ze al was.

De muziek werd luider naarmate ze verder liep, het kwam uit een kleine kroeg die ‘The Lucky Corner’ heette. Ze keek door het raam naar binnen en zag dat het er gezellig druk was.

‘Zou ik naar binnen durven gaan en om hulp vragen?’

Moed vattend liep ze op de deur af, haar hand bewoog zich in de richting van de deurknop. Ze pakte ‘m. Voorzichtig duwde ze hem omlaag, maar er zat geen beweging in. Het leek wel of hij vastzat. Wat meer kracht zettend nu, duwde ze met haar magere lijf tegen de deur. Maar hoe hard ze ook drukte en duwde, de deur ging niet open.

Ze keek weer door het raampje naar binnen, maar er was niemand die ook maar omkeek richting deur. Plots was de deurknop verdwenen, want ze voelde dat haar hand leeg was. Vreemd zeg, daarnet was ie er nog, deze droom wordt steeds gekker, dacht ze.

‘Er zal vast wel een diepere betekenis achter zitten, maar welke, daar moet ik nog achterkomen,’ mompelde ze.

Het werd steeds donkerder om haar heen, en het leek wel of de straten krompen en haar insloten.

De flats en de winkels krompen op haar af en ze kon geen kant meer op. Enkel het raampje bleef even groot, en ze keek er weer doorheen. Maar nu zag ze dat er aan de andere kant van het raam, een heel ander sfeertje heerste. De vrolijke gezichten van daarnet waren verdwenen, er waren slechts droevige gezichten te zien. Er heerste duidelijk een sombere sfeer. En nu keken ze wel allemaal naar haar! De meeste met tranen in de ogen.

Ineens begon ze hen te herkennen; haar ouders, haar broers met hun vriendinnen. Daarachter zaten verdere familieleden en een aantal vrienden en vriendinnen van vroeger.

De wereld leek te draaien, ze viel in een diep, donker gat, althans zo leek het. Ze stond ook niet meer, ze lag op haar rug. Ze lag ergens in. Ze voelde om zich heen, en merkte dat ze in een smalle ruimte lag.

Het leek wel op een smalle kist, een doodskist soms? Ja, daar leek het verdacht veel op. Dat was toch niet mogelijk, of wel? Ja, in een droom kon natuurlijk alles, maar was dit eigenlijk wel een droom, begon ze zich af te vragen.

Plots, als een flits bij heldere hemel, wist ze de werkelijkheid weer. En die was erg pijnlijk! Ze was overleden!

Of tenminste, zij dachten dat ze overleden was! En nu waren ze haar natuurlijk aan het begraven.

Ze wilde schreeuwen om hulp, ze was immers niet dood. Maar haar keel zat dicht en dus kwam er geen enkel geluid uit haar mond. Paniek overweldigde haar.

Ze wilde met haar handen op de zijkant van de kist bonzen, maar ze bewogen helemaal niet. Schoppen met haar benen had ook geen

enkel effect, want ze kwamen geen millimeter van de bodem van de kist af.

Netjes opgebaard lag ze erbij, en zo bleef het ook. Zelfs haar ogen kon ze niet meer draaien.

Een voor een kwamen de mensen naar voren en keken de kist in, door het raampje. Met pijn in de ogen, soms een traan, soms met een zakdoekje voor de neus, kwamen ze afscheid nemen. Sommigen deden dat stilletjes, anderen zeiden enkele afscheidswwoorden.

Zagen ze dan niet dat ze niet dood was? Zagen ze haar smekende, angstige ogen dan niet, om hulp vragend?

Eindelijk verscheen het laatste gezicht boven de kist, een dat ze niet kende. Hij knikte haar toe en zei: 'Alles komt wel goed.'

De kist werd opgetild, ze voelde 'm trillen. De doodgravers in hun zwarte pakken droegen haar naar het pas gegraven graf, en ze werd er vlak naast gezet. Toen hoorde ze een schurend geluid, het leek op het geluid wat de schuifdeuren van de winkels maakten, toen die naar beneden zakten. En daar zakte ook de kist, door middel van de touwen eromheen.

Toen zakte ze zelf weg, in een diepe slaap. Ze hoorde nog vaag een keer die stem die zei: 'Alles komt wel goed.'

Een scherp gierend geluid als van een sirene, deed haar de ogen opslaan. Alles was wazig, maar langzaam kwam er meer vorm in die wazige beelden. Het waren de winkelruiten en de hoge torenflats die daarboven haar uittorenden. Een paar mensen stonden om haar heen, ze keken erg bezorgd. Ze had het nog steeds koud en rilde. Iemand legde een warme jas over haar heen. Even later boog een man in een wit pak zich over haar heen. Ze beseftte dat hij haar iets vroeg. 'Weet u wie u bent, weet u wat er gebeurd is?'

Ze dacht diep na en realiseerde zich toen dat ze weer in de onbekende stad was. Niet wetend wie ze was, en waar ze was, of wat er gebeurd was. Ze werd voorzichtig opgetild en op een brancard gelegd. Toen werd ze de ambulance ingereden. En met op haar tong de woorden 'Ik ben niet dood,' reed de ambulance weg.

Langzaam, in een trage pas liepen de mensen erachteraan, naar haar laatste rustplaats toe.

‘Hopelijk vindt ze nu eindelijk rust,’ zei een vrouw tegen een man die een wit jasje droeg. ‘Ze was ook zo’n rusteloze ziel, die alles tegelijk wilde, en ook nooit echt tevreden was met wat ze had.’

‘Ja, maar ze had het ook niet makkelijk, met zo’n gespleten persoonlijkheid en alle ellende die daarvan kwam,’ zei de man.

Zo beëindigde de schrijfster in spé het eerste verhaal. Ze legde haar pen neer en keek uit het raam. Het was een klein raam dat uitkeek op een drukke winkelstraat met daarachter hoge torenflats. Het werd al weer donker. De winkels gingen al sluiten. De kroegen zetten de deuren alweer open...

Net als in de film

‘Gefeliciteerd met je eerste succesvolle verhaal,’ zei de uitgever tegen de schrijfster. En hij hief zijn champagneglas in de lucht. Zij op haar beurt, hief haar kop thee in de lucht en proostte mee met hem op het onverwachte succes. ‘Ik ben er nog steeds niet zeker van dat dit allemaal echt gebeurt, ik heb gewoon een paar verhaaltjes geschreven, iets wat ik altijd al een keer in mijn leven wilde doen, die aan elkaar geplakt, en nu vinden anderen kennelijk ook dat het best een goed boek is geworden.’

Ze giechelde een beetje en was duidelijk niet erg op haar gemak, toen de camera’s klikten en de journalisten haar, door elkaar heen, vragen begonnen te stellen.

Of zij de hoofdpersoon in zichzelf herkende, of er een vervolg zou komen, hoe oud ze was, of ze getrouwd was, en nog veel meer. Het duizelde haar een beetje op het laatst. De uitgever kwam haar te hulp, door die journalisten aan te wijzen die een vraag mochten stellen.

Eigenlijk was ze van zichzelf erg verlegen en timide, nooit echt opgevallen, altijd op de achtergrond gebleven. Want daar voelde ze zich het prettigst. Bekend zijn en in het midden van de belangstelling staan, hoefde voor haar niet zo nodig. Ze had gewoon die verhalen in haar hoofd opgeschreven en geprobeerd uit te laten geven, wat nu dus gelukt was. Maar eigenlijk hoefde het niet eens een succes te worden.

Ze was begonnen met poëzie te schrijven, naar aanleiding van een advertentie in de krant: 'Dichters gevraagd om eventueel zelf hun gedichten voor te dragen op de radio.' Voor een lokaal radiostation was het.

En het was wonder boven wonder voorgelezen door de presentator!

En na dat eerste gedichtje volgde een tweede en voor ze het goed en al wist, had ze een heel boekje vol.

Allerlei soorten gedichten probeerde ze uit, van haiku's tot serieuze gedichten met een duidelijke boodschap. Voor volwassenen en kinderen. Heel herkenbare situaties en niet te hoogdravend geschreven.

Ze streek haar blonde haar naar achter, het reikte al tot haar schouders. Met nog een paar overgebleven krullen van een permanentje, een paar maanden geleden, zag ze er best goed uit.

Grote blauwe ogen, een rechte neus en meestal een lachende mond. Slank gebouwd, waardoor ze alles aan kon, als ze zich er maar thuis in voelde. Haute couture was aan haar niet echt besteed, want liever droeg ze een spijkerbroek met een sweatshirt of zo. Dure kleren vond ze zonde van het geld, dat kon ze wel beter uitgeven, aan een of ander goed doel bijvoorbeeld. Een enkele jurk of rok in de kast, voor een speciale gelegenheid, vond ze meer dan genoeg. En zoveel feesten en partijen waren er niet eens, waar zij naar toe ging. Want ergens alleen naar toe gaan, was ook niet altijd leuk.

Ze kwam oorspronkelijk van een eiland, waar ieder kind vrij beschermd opgroeide. Na een pittige studie, natuurgeneeskunde, was ze neergestreken in een kleine havenplaats, aan de 'overkant'. (Zo noemen de eilandbewoners het vasteland namelijk.) Daar hield ze een paar dagen in de week praktijk aan huis, en de overige dagen werkte ze in de plaatselijke bibliotheek. Zo had ze in elk geval een vaste bron van inkomsten, want je kon niet elke maand rekenen op genoeg patiënten. En de huur moest wel betaald worden.

Zoals in de meeste kleine dorpen, kende iedereen elkaar en dus kende iedereen haar ook. Maar dat waren tenminste bekenden.

Maar nu, nu verdrongen allerlei vreemden zich om haar heen om een handtekening te vragen, of om haar allerlei persoonlijke vragen te stellen. Over het boek en over haar...